

บทที่ 5

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การจัดการกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา บทนี้เป็นการสรุปและอภิปรายผลการวิจัย จึงขอเสนอสาระสำคัญตามลำดับ ได้แก่ วัตถุประสงค์ สมมติฐาน กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับการอบรมเลี้ยงดู การจัดการกระบวนการกลุ่มและการจัดการเกี่ยวกับการสอน
2. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในระดับประถมศึกษา
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การจัดการกระบวนการกลุ่มและการจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

การอบรมเลี้ยงดู การจัดการกระบวนการกลุ่ม และการจัดการเกี่ยวกับการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายะลา เขต 1 จำนวน 363 คน ได้มาโดยการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของ Yamane (1973 : 727-728) และใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 5 ตอน โดยตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสถานภาพและข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม สร้างโดยศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎี หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพและข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนตอนที่ 2-5 ซึ่งประกอบด้วย แบบสอบถามระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู แบบสอบถามระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดกระบวนการกลุ่ม แบบสอบถามระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดการเกี่ยวกับการสอน และแบบสอบถามระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา มีขั้นตอนในการสร้างโดยการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน รวมทั้งแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา มาเป็นกรอบในการสร้างแบบสอบถามเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ โดยได้ผ่านขั้นตอนในการหาคุณภาพเครื่องมือ คือ มีการตรวจพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) รายชื่อของเครื่องมือ โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งหมดลบคะแนนข้อนั้น แล้วนำค่าสหสัมพันธ์ที่ได้ไปทดสอบทางสถิติด้วยการทดสอบค่าที (t-test) และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ซึ่งได้ ดังนี้

แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติในการอบรมเลี้ยงดู แบบมาตราส่วนประมาณค่า ชนิด 5 ระดับ จำนวน 41 ข้อ ซึ่งจำแนกการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 แบบ ดังนี้ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีค่าความเชื่อมั่น .8070 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกดขี่ มีค่าความเชื่อมั่น .8701 และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีค่าความเชื่อมั่น .9290

แบบสอบถามระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดกระบวนการกลุ่ม มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ชนิด 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .9018

แบบสอบถามระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดการเกี่ยวกับการสอน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ชนิด 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .8416

แบบสอบถามระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ชนิด 5 ระดับ จำนวน 37 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .8760

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้
ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. ขอบหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัยจากภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายะลา เขต 1 เพื่อขอความร่วมมือในการจัดเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษายะลา เขต 1
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายะลา เขต 1
3. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บข้อมูล มาดำเนินการตรวจสอบความถูกต้อง สมบูรณ์ของแบบสอบถาม เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม คอมพิวเตอร์ตามขั้นตอน ดังนี้

1. ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ ข้อมูลโดยการจัดหมวดหมู่ตามลักษณะของผู้ตอบ หาค่าความถี่ ร้อยละ และเสนอผลการวิเคราะห์ ข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบคำบรรยาย
2. ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งจำแนกการ อบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 แบบ ดังนี้ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบ เข้มงวดกวดขัน และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย แบบมาตราส่วนประมาณค่า วิเคราะห์ โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในภาพรวมของการอบรมเลี้ยงดูแต่ ละแบบและจำแนกตามรายชื่อ พร้อมทั้งเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบคำบรรยาย
3. ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดกระบวนการกลุ่มแบบ มาตราส่วนประมาณค่า วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใน ภาพรวมและจำแนกตามรายชื่อ พร้อมทั้งเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบคำบรรยาย
4. ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดการเกี่ยวกับการสอน แบบ มาตราส่วนประมาณค่า วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใน ภาพรวมและจำแนกตามรายชื่อ พร้อมทั้งเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบคำบรรยาย
5. ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน ของนักเรียนประถมศึกษา แบบมาตราส่วนประมาณค่า วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในภาพรวมและจำแนกตามรายชื่อ พร้อมทั้งเสนอข้อมูลในรูปตาราง ประกอบคำบรรยาย

6. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficients)

7. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดกระบวนการกลุ่มกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficients)

8. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเกี่ยวกับการสอนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficients)

9. วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation Coefficients) ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

10. ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation Coefficients) ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา โดยการทดสอบค่าเอฟ (F-test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน

1.1 การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู พบว่า การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยในภาพรวมอยู่ในระดับมาก การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด กวดขันในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย

1.2 การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดกระบวนการกลุ่มในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

1.3 การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดการเกี่ยวกับการสอนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2. ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมความมีระเบียบ

วินัยใน ห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในการเตรียมความพร้อม พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยใน ห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในการเรียนการสอนและพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยใน ห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในการทำงานในภาพรวมอยู่ในระดับมากด้วยกันทั้งสิ้น

3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาพบว่า

การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์ทางบวก กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .317

การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์ทางลบ กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) -.330

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางลบ กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) -.479

การจัดกระบวนการกลุ่มกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า การจัดกระบวนการกลุ่มมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) .389

การจัดการเกี่ยวกับการสอนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า การจัดการเกี่ยวกับการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) .273

4. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับ

การสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ .418 และมีค่าความแปรปรวนร่วมกัน (R^2) ร้อยละ 17.50

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ประถมศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ .517 และมีค่าความแปรปรวนร่วมกัน (R^2) ร้อยละ 26.70

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ประถมศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ .571 และมีค่าความแปรปรวนร่วมกัน (R^2) ร้อยละ 32.60

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่มและการจัดการเกี่ยวกับการสอน

1.1 ระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

1.1.1 ระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

ผลการวิจัย พบว่า การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ผู้ปกครอง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทั้งโดยภาพรวมและรายด้าน แต่ก็ปรากฏว่ายังมีพฤติกรรมบาง พฤติกรรมในการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยที่ผู้ปกครองยังปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ ผู้ปกครองให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของครอบครัว และให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการ กำหนดกฎเกณฑ์ภายในบ้าน ซึ่งพฤติกรรมที่ปรากฏตามผลวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ปกครองยังไม่ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจของครอบครัวเท่าที่ควร และยังไม่ยอมรับในความ คิดเห็นและการตัดสินใจของนักเรียน ไม่ยอมให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดกฎเกณฑ์ ต่างๆ ในบ้าน ซึ่งการกระทำของผู้ปกครองจะทำให้เด็กเรียนรู้สึกว่าตนไม่ได้รับการยอมรับจาก

ผู้ปกครอง ทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นในบางโอกาส ซึ่งถ้าหากว่าผู้ปกครองเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและให้มีส่วนร่วมในการกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ ในบ้าน จะทำให้นักเรียนยินดีและเต็มใจที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ตนได้มีส่วนร่วมในการเป็นผู้กำหนด ทั้งนี้เพราะนักเรียนจะคิดว่ากฎเป็นสิ่งที่จะต้องปฏิบัติตามเพราะตนเป็นผู้กำหนดขึ้นมา และเมื่อนักเรียนได้รับการยอมรับจากบุคคลในครอบครัวก็จะทำให้เขาอยู่ในครอบครัวอย่างมีความสุข และจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความมั่นใจ กล้าแสดงออก และเป็นคนที่มึระเบียบวินัยที่ดี

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบประชาธิปไตย ทั้งนี้เพราะการอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบประชาธิปไตยนี้จะส่งผลให้เด็กเติบโตขึ้นเป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออก รวมทั้งสามารถที่จะดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข โดยผู้ปกครองหลายท่านมีความหวังว่าเมื่อโตขึ้นบุตรหลานของตนจะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

1.1.2 ระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน

ผลการวิจัย พบว่า การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันในภาพรวมผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองไม่ได้เข้มงวดกวดขันหรือควบคุมดูแลเด็กมากจนเกินไป คือยังคงมีการควบคุมดูแลอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้นักเรียนรู้สึกว่า ถูกบังคับหรือถูกควบคุมจากผู้ใหญ่มากจนเกินไป และเมื่อจำแนกการปฏิบัติออกเป็นรายข้อพบว่า ยังมีบางพฤติกรรมในการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันที่ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งผู้ปกครองควรจะลดระดับการปฏิบัติในด้านความเข้มงวดกวดขันกับเด็กลง คือผู้ปกครองไม่ให้นักเรียนทำอะไรตามลำพังโดยไม่มีผู้ใหญ่ดูแล ผู้ปกครองไม่ให้นักเรียนได้อธิบายเมื่อความคิดเห็นไม่ตรงกัน ผู้ปกครองกำหนดกฎระเบียบให้นักเรียนปฏิบัติตามเป็นส่วนใหญ่ นักเรียนไม่มีส่วนในการกำหนดกฎระเบียบภายในบ้าน ผู้ปกครองจะควบคุมการทำงานของนักเรียนอย่างเคร่งครัด ผู้ปกครองไม่ให้นักเรียนไปเที่ยวกับเพื่อนอย่างอิสระ ผู้ปกครองไม่ค่อยซักถามถึงความต้องการของนักเรียน และผู้ปกครองบังคับให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด

จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า ผู้ปกครองไม่ได้เข้มงวดกวดขันกับนักเรียนมากจนเกินไป ซึ่งพฤติกรรมที่ผู้ปกครองเข้มงวดกวดขันกับเด็กมากจนเกินไปนั้น โดยส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของการแสดงความคิดเห็น การซักถามถึงความต้องการของนักเรียน และการไม่ให้นักเรียนได้อธิบายในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองมองว่าบุตรหลานของตนเองยังเป็นเด็กที่ต้องควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด และผู้ปกครองบางท่านก็ได้ตั้งความหวังกับเด็กไว้ว่าจะต้องเป็นอย่างที่ตนเองเป็น

จึงได้ควบคุมดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด จนทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณครูในการตัดสินใจ และถูกผู้ใหญ่ควบคุมดูแลมากเกินไป และผู้ปกครองหลายท่านก็ยังมีความคิดว่าเด็กในวัยนี้จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้ใหญ่อยู่ตลอดเวลา จึงทำให้ผู้ปกครองส่วนใหญ่จึงยังคงปฏิบัติต่อเด็กด้วยการเข้มงวดกวดขัน แต่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ก็คิดว่าสิ่งที่ตนปฏิบัติต่อเด็กนั้นมิได้เป็นการเข้มงวดกวดขันจนเกินไปนัก ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองหลายท่านต้องการให้เด็กเป็นไปตามที่ตนเองต้องการ ตามที่ผู้ปกครองปรารถนาจะให้ เป็น โดยผู้ปกครองมิได้คำนึงถึงความรู้สึกและความต้องการของเด็กมากนักจึงได้กำหนดให้เด็กทำโน่นทำนี่ตามที่ผู้ปกครองต้องการ

1.1.3 ระดับการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

ผลการวิจัย พบว่า การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย แต่เมื่อจำแนกตามรายข้อ พบว่า ยังมีพฤติกรรมบางพฤติกรรมในการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยที่ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งผู้ปกครองควรต้องลดระดับการปฏิบัติต่อกิดลงบ้าง พฤติกรรมนั้นคือ การที่ผู้ปกครองให้นักเรียนซักเสื้อผ้าเอง โดยไม่ดูแล ซึ่งสาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่าผู้ปกครองหลายท่านมองว่าบุตรหลานของตนโตพอที่จะรับผิดชอบในการดูแลทำความสะอาดเสื้อผ้าของตนเองได้แล้วและเห็นว่า การดูแลซักเสื้อผ้าของตนเองไม่ได้เป็นภาระงานที่หนักหนาเกินความสามารถของเด็ก จึงไม่ได้ให้การดูแลเอาใจใส่เท่าที่ควร เพียงแต่อาจจะสอนหรือดูแลบ้างในระยะแรก ๆ แต่เมื่อเวลาผ่านไปจึงปล่อยให้เด็กดูแลซักเสื้อผ้าเอง และอีกประการหนึ่งคือ ผู้ปกครองบางท่านอาจจะต้องทำงานนอกบ้านมากกว่าผู้ปกครองคนอื่น ๆ จึงทำให้ไม่ค่อยมีเวลาที่จะมาดูแลนักเรียนในการซักเสื้อผ้า ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณครูไม่คอยให้ความสนใจเท่าที่ควร หรืออาจจะมองว่าผู้ปกครองไม่ให้ความใส่ใจและดูแลเอาใจใส่เขาเท่าที่ควรจะเป็น

โดยสรุปจากผลการวิจัยดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นสอดคล้องกับคำกล่าวของกรมวิชาการ (2533,อ้างถึงใน ลำไย สีหามาตย์, 2545 : 20) ที่กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูเด็กจะเป็นสิ่งที่กำหนดบุคลิกภาพและอุปนิสัยต่าง ๆ จะถูกกำหนดและวางรากฐาน ไว้ตั้งแต่เด็กจนติดตัวไปจนตลอดชีวิต ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูจึงมีความสำคัญมาก บทบาทของพ่อแม่ที่มีต่อลูก คือ การให้ความรัก ความอบอุ่น การเอาใจใส่ตั้งแต่แรกเกิด ช่วยให้เกิดเติบโตทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญาให้กับลูกเพื่อให้ลูกมีความพร้อมในการเรียนรู้ต่อไป ดังที่ สุชา จันทน์เอม สุรางค์ จันทน์เอม (2520: 120) กล่าวว่า พ่อแม่หรือผู้ให้การเลี้ยงดูจะเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบของพฤติกรรมเด็กจนถึงวัยรุ่นเพราะเป็นสิ่งแวดล้อมแรกและใกล้ชิดที่สุด ครอบครัวทำหน้าที่ให้ การอบรมเลี้ยงดูที่ดีหรือไม่ดีนั้นจะเป็นผู้ให้รูปแบบและมีผลต่อเด็กเป็นอย่างมาก ผลการวิจัยของ อัญชลี หนักแน่น (2537: 57) ได้ศึกษาเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตน การอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมของโรงเรียน

ระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยและนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในระเบียบวินัย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีจำนวนที่มีพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และยิ่งมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน

1.2 จากผลการวิจัย พบว่า การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดกระบวนการกลุ่มในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดกระบวนการกลุ่มซึ่งครูมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ ครูกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มร่วมมือกันทำงาน ครูคอยย้ำและเตือนให้นักเรียนรู้จักแบ่งงานกันภายในกลุ่ม ครูคอยกระตุ้นให้ทุกคนรู้จักและเคารพสิทธิของผู้อื่น ครูกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนมีสิทธิในการแสดงความคิดเห็นอย่างเท่าเทียมกัน ครูคอยกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มทำงานให้เสร็จตามกำหนดเวลา จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าครูได้ตระหนักถึงประโยชน์และความสำคัญของการจัดกระบวนการกลุ่ม โดยนักเรียนได้สะท้อนให้เห็นว่าครูสามารถที่จะจัดกิจกรรมกลุ่มได้เป็นอย่างดี โดยครูได้มีการกระตุ้นและย้ำเตือนถึงการแบ่งงานกันทำภายในกลุ่ม และให้มีการแสดงความคิดเห็นของสมาชิกภายในกลุ่มอย่างเท่าเทียมกัน รวมถึงการให้สมาชิกแต่ละคนรู้จักเคารพสิทธิของผู้อื่น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในยุคปฏิรูปการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้น กลุ่มเพื่อนมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง การจัดกลุ่มให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ร่วมกันในลักษณะกระบวนการกลุ่ม เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ที่ต่อกัน ได้พูดคุยปรึกษาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และมีความเอื้ออาทรต่อกันและกัน การเรียนรู้ร่วมกันจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้พฤติกรรมของผู้อื่น เข้าใจในตนเองและเข้าใจผู้อื่น และที่สำคัญคือได้เรียนรู้ที่จะปรับตัวให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี มีทัศนคติที่ดีต่อการทำงานเป็นทีม (ยุพิน อินทะยะ, 2548 : ออนไลน์) เพราะการที่จะอยู่ร่วมกันในสังคมได้นั้นมนุษย์ทุกคนต้องเคารพในสิทธิของกันและกันจึงจะสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข และในการจัดกระบวนการกลุ่มนั้นครูจะต้องคอยให้ความช่วยเหลือเอาใจใส่ คอยให้คำแนะนำขณะที่นักเรียนปฏิบัติงานกลุ่ม มีการพูดคุยให้นักเรียนเข้าใจและเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในกลุ่ม คอยกระตุ้นและเสริมแรงให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการทำงานเป็นทีม และจากการปฏิบัติตามบทบาทดังกล่าวของครูก็จะส่งผลให้ ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น และขณะเดียวกันก็จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การปรับตัวและสามารถเรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

ส่วนการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดกระบวนการกลุ่มที่ครูควรที่จะเพิ่มระดับการปฏิบัติให้มากขึ้น คือ ครูให้สมาชิกในกลุ่มผลัดเปลี่ยนกันเป็นหัวหน้ากลุ่ม ทั้งนี้เพราะการหมุนเวียนกันเป็นหัวหน้ากลุ่มนั้นจะทำให้สมาชิกแต่ละคนได้เรียนรู้ถึงบทบาทของผู้นำและผู้ตามที่ดี ได้เรียนรู้ว่า

ควรจะปฏิบัติตนอย่างไรในแต่ละบทบาทที่ตนเองได้รับและต้องปฏิบัติ เมื่อผู้เรียนต้องเผชิญกับบทบาทในสถานการณ์ต่าง ๆ ก็จะสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและปฏิบัติตามบทบาทที่ได้รับมอบหมายได้เป็นอย่างดี ดังนั้นในเรื่องของการจัดกระบวนการกลุ่มครูจึงควรเพิ่มเติมในส่วนของการให้สมาชิกในกลุ่มได้ผลัดเปลี่ยนกันเป็นหัวหน้ากลุ่ม เพื่อที่สมาชิกทุกคนจะได้เรียนรู้ในทุกบทบาทหน้าที่ในกลุ่ม เพราะในการจัดกระบวนการกลุ่มนั้นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญ 2 ฝ่าย คือ ผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่ม การที่ครูผู้สอนได้ฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงบทบาทที่สำคัญดังกล่าว จะทำให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับ ซึ่งจะส่งผลให้กลุ่มสามารถดำเนินกิจกรรมไปได้อย่างราบรื่นและบรรลุผลตามที่กำหนดไว้

1.3 จากผลการวิจัย พบว่า ครูมีการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดการเกี่ยวกับการสอนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดการเกี่ยวกับการสอนที่ครูปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ ครูแจ้งให้นักเรียนทราบถึงเนื้อหาและกิจกรรมที่จะต้องเรียนในแต่ละครั้ง ครูพูดชมเชยเมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้อง ครูให้นักเรียนได้มีโอกาสในการแสดงความคิดเห็น ครูใช้คำพูดที่สุภาพในการสอน การปฏิบัติของครูในพฤติกรรมเหล่านี้ถือว่าการปฏิบัติที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และอยากที่จะเรียนรู้ รวมทั้งพฤติกรรมของครูที่คอยกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจการเรียนตลอดเวลา ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ Jo Nathan (1983 : 23-29, อ้างถึงใน มสธ., 2537 : 294) ที่เสนอแนะว่า การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กมีบทบาทมีส่วนร่วมในบทเรียนให้มากที่สุด ฝึกให้รู้จักคิดให้ลงมือปฏิบัติจริง และให้เด็กได้แสดงออกซึ่งเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูเป็นที่ปรึกษา คอบสนับสนุนให้กำลังใจ ช่วยให้นักเรียนเกิดความกระฉ่างในสิ่งที่เขาทำ ตั้งเป้าหมายให้ชัดเจนและพยายามจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการทำงานของเขา ครูไม่ควรตั้งความหวังไว้สูงหรือเล็งผลเลิศจากผลงานของเด็ก ควรยอมรับความสามารถที่เขามีอยู่ กระตุ้นให้กำลังใจ โดยชมเชยเขาบ้างไม่ควรวิจารณ์หรือตำหนิ ผลงานที่ไม่ถูกต้อง

ส่วนการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดการเกี่ยวกับการสอน ซึ่งครูควรลดระดับการปฏิบัติให้น้อยลง คือ ครูสอนเนื้อหามากเกินไป ครูสอนเนื้อหาในแต่ละครั้งมากเกินไปความสามารถของนักเรียน และครูให้แบบฝึกหัดในแต่ละครั้งมากเกินไปความสามารถของนักเรียน และครูแสดงอารมณ์โมโหเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจในสิ่งที่สอน ถ้าหากว่าครูลดระดับการปฏิบัติในพฤติกรรมเหล่านี้ได้ ก็จะทำให้ให้นักเรียนหลายคนตั้งใจเรียนเพิ่มมากขึ้นและทำให้เด็กมีความสนใจในบทเรียนเพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งจะส่งผลต่อพฤติกรรมในการเรียนการสอนของนักเรียนด้วย จะทำให้นักเรียนมีความสนใจในบทเรียนเพิ่มมากขึ้น ครูก็สามารถที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไปได้อย่างราบรื่นและบรรลุตามวัตถุประสงค์และนักเรียนมีพฤติกรรมที่ดี คือ ไม่ก่อกวนการเรียนการสอน ดังที่ Flanders

(1970: 3 อ้างถึงใน จิราพร ขุนนะ, 2540 :12) กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนทั้งในและนอกห้องเรียนเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ถ้าครูเอาใจใส่และควบคุมพฤติกรรมการสอนของตนให้เป็นไปในทิศทางที่กำหนดไว้ได้ และแม้จะมีปัจจัยหลายประการที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนของครู แต่พฤติกรรมการสอนของครูก็นับเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญมากที่สุด และนอกจากนี้ บันลือ พฤกษ์วัน (2525:169, อ้างถึงใน เชิดภัก ศิริสุข, 2543:79) ยังกล่าวอีกว่า หัวใจแห่งการเรียนการสอนขึ้นอยู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ รุจิร ภูสาระ (2529 :21-28) ที่กล่าวว่า คุณภาพของการศึกษาขึ้นอยู่กับวิธีการจัดการเรียนการสอนของครูเป็นสำคัญ ดังนั้นจึงถือได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในการที่จะกำหนดและควบคุม พฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นไปตามที่ต้องการได้ และก็ยังสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า การจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ได้โดยง่าย (สังัด อุทรานันท์, 2525 : คำนำ, อ้างถึงใน เฉวียง ทองธรรมชาติ 2541 : 58)

2. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในการเตรียมความพร้อม พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในการเรียนการสอน และพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในการทำงาน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า ครูได้ตระหนักและให้ความสำคัญเกี่ยวกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาพอสมควร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยนั้น เป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างมากในการอยู่ร่วมกันในสังคม กระทั่งมีความจำเป็นที่จะต้องปลูกฝังพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับบุคคลในสังคม โดยเริ่มปลูกฝังพฤติกรรมดังกล่าวให้เกิดขึ้นกับเด็กในวัยเรียนก่อน ดังจะเห็นได้จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดจุดหมาย ซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ประการหนึ่งว่า “เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์” ซึ่งเหตุผลข้างต้นเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาได้รับการดูแลเอาใจใส่จากครูมากยิ่งขึ้น

พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในด้านการเตรียมความพร้อมที่ครูควรต้องตระหนักและให้ความสำคัญให้มากขึ้น คือ นักเรียนหลายคนรีบวิ่งไปหาครูพร้อมส่งเสียงแสดงความต้องการเพื่อขอเป็นผู้ช่วยครูในการแจกอุปกรณ์ประกอบการสอนให้แก่เพื่อนนักเรียน

พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในการเรียนการสอนที่ครูควรต้องตระหนักและให้ความสำคัญให้มากขึ้น คือ นักเรียนจดบันทึกอย่างตั้งใจขณะที่ครูถามคำถามเกี่ยวกับบทเรียน นักเรียนหันไปคุยกับเพื่อนๆ ขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนมีการขออนุญาตออกไปดื่มน้ำหรือไปห้องน้ำหลายครั้ง นักเรียนเตรียมอุปกรณ์การเรียนในวิชาถัดไปขณะที่ครูสอน และนักเรียนวิ่งเข้าห้องเรียนทันทีขณะที่ครูกำลังสอน

พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในการทำงานที่ครูควรต้องตระหนักและให้ความสำคัญให้มากขึ้น คือ นักเรียนเข้าแถวเพื่อส่งงาน โดยไม่พูดคุยเสียงดัง เล่นกัน หรือทักทายเพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ ที่ยังทำงานไม่เสร็จ นักเรียนพูดคุยกันในเรื่องซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับงานของกลุ่มขณะที่กำลังทำงานกลุ่ม นักเรียนที่ทำงานเสร็จก่อนเวลาที่กำหนดจะพูดคุยเสียงดังหรือเล่นกับเพื่อนนักเรียนด้วยกันจนกว่าจะถึงเวลากำหนดส่ง และนักเรียนจะตะโกนถามครูทันทีเมื่อต้องการความช่วยเหลือจากครู

หากครูได้ตระหนักและให้ความสำคัญกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นให้มากขึ้น รวมทั้งการได้รับการส่งเสริม สนับสนุน และเอาใจใส่ดูแลทั้งจากผู้บริหารสถานศึกษา กรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาทุกฝ่าย ย่อมเป็นที่เชื่อได้ว่า โรงเรียนและสังคมย่อมได้ผู้เรียนซึ่งเป็นผลผลิตทางการศึกษาที่มีความรู้คู่คุณธรรม ซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 81 ซึ่งได้บัญญัติไว้ โดยสรุปใจความ คือ กำหนดให้รัฐจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม เช่น โดยการส่งเสริมสนับสนุนลักษณะการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างเสริมระเบียบวินัย มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกความมีระเบียบวินัยตามพัฒนาการและความพร้อมของผู้เรียนในแต่ละวัย ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมที่ใช้วิธีการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้สะอาดและมีระเบียบ รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนครูในการจัดกิจกรรมโดยใช้วิธีการร่วมประชุมปรึกษาหารือกันและควรมีการติดตามผลในระยะยาวอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น

การที่ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ สาเหตุอาจเนื่องมาจาก

1. สาเหตุจากครู ซึ่งได้แก่ บุคลิกภาพส่วนตัวของครู พฤติกรรมการสอนของครู ความรู้ความสามารถในด้านการจัดการชั้นเรียนของครู อันประกอบไปด้วย ความสามารถในการควบคุมเหตุการณ์ ความสามารถในการแยกแยะเรื่องหลายเรื่องที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กันและจัดการกับเรื่องลำดับก่อน ความเข้าใจและการประยุกต์ใช้หลักการทางจิตวิทยาในการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทักษะในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การเลือกวิธีสอนได้เหมาะสม เป็นต้น พฤติกรรมของครูจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีบทบาทสำคัญและมีผลต่อการแสดงออกถึงพฤติกรรม

ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ทั้งนี้เพราะนักเรียนจะเลียนแบบในพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ครูแสดงออกมาให้เห็น Kounin (Charles, 2543 : 29) พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน มักจะเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนรู้สึกเบื่อ และเหนื่อยอ้านเนื่องมาจากความล้า ครูจะต้องระวังเรื่องไม่ควรให้นักเรียนทำอะไรมากเกินไป เพราะจะทำให้นักเรียนเริ่มละทิ้งบทเรียนและหันไปทำสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นที่ยอมรับได้ เช่น หันไปคุยกับเพื่อนๆ ขณะที่ครูกำลังสอน ซึ่งเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่พบได้จากผลการวิจัยที่ครูควรจะทำให้ความสนใจและดูแลเอาใจใส่ และในพฤติกรรมอื่นๆ ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่จะให้เกิดขึ้นในห้องเรียน โดยทฤษฎีเชื่อว่าครูที่ไม่มีความคงเส้นคงวาในการให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบหรือกฎเกณฑ์ที่วางเอาไว้ จะส่งผลให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกมาซึ่งจะทำให้ห้องเรียนขาดระเบียบวินัยได้ ดังที่ Dreikers (กุญชรี้ คำชาย, 2540 : 239, อ้างถึงใน ลัดดา บุญทรง, 2548 : 96) กล่าวว่า ครูที่ตามใจเด็ก จะมีความอ่อนแอที่จะให้เด็กปฏิบัติในสิ่งที่ควรจะทำ จะช่วยให้นักเรียนสร้างระเบียบวินัยในตนเอง ได้น้อยมาก การที่ครูจะส่งเสริมหรือปลูกฝังให้นักเรียนมีระเบียบวินัยครูต้องยอมรับความคิดเห็น และเปิดโอกาสให้นักเรียนตั้งกฎหรือระเบียบปฏิบัติ แล้วมีโอกาสในการเลือกหรือตัดสินใจด้วยตนเอง พร้อมทั้งครูต้องมีความมั่นคง นั่นคือครูต้องมีความคงเส้นคงวาในการให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ที่ร่วมกันวางเอาไว้เป็นประจำอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ รวมไปถึงการที่ครูไม่ทราบความเคลื่อนไหวหรือความเป็นไปในห้องเรียน ก็ส่งผลต่อการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นได้ ไม่ว่าจะเป็น การพูดคุยกันในเรื่องซึ่งที่ไม่เกี่ยวกับงานของกลุ่ม ในขณะที่ทำงานกลุ่ม หรือการตะโกนถามครูทันทีเมื่อต้องการความช่วยเหลือ ซึ่งการที่ครูจะทราบความเคลื่อนไหวหรือความเป็นไปในห้องเรียนได้นั้น ครูจะต้องจัดตำแหน่งหรือที่ตั้งของโต๊ะทำงานให้อยู่ในจุดที่ครูสามารถดูแลและมองเห็น ความเคลื่อนไหวในห้องเรียนได้ตลอดเวลา ว่าในระหว่างที่ได้มอบหมายงานให้นักเรียนทำนั้น นักเรียนแต่ละคนทำอะไร ได้ทำงานตามที่มอบหมายหรือไม่ และหากว่าครูสามารถที่จะรู้ได้ถึงความเป็นไปในห้องเรียน นักเรียนก็จะแสดงออกถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์และการสอนก็จะประสบความสำเร็จ ซึ่งKounin (1970 : 79, อ้างถึงใน ลัดดา บุญทรง, 2548 : 96) ได้ศึกษาพบว่าครูที่ไม่ประสบความสำเร็จในการจัดการวินัยในห้องเรียน คือ ครูที่ไม่ตื่นตัวไม่ทราบความเป็นไปในห้องเรียน ไม่ทราบว่ามิอะไรเกิดขึ้นในห้องเรียน และครูที่ไม่สามารถสื่อสารกับนักเรียนได้ทันที

2. สาเหตุมาจากตัวนักเรียนเอง ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยที่นักเรียนยังปฏิบัติในพฤติกรรมที่ไม่ควรปฏิบัติอยู่มากพอสมควร ไม่ว่าจะเป็น การวิ่งเข้าห้องเรียนขณะที่ครูกำลังสอน หรือการส่งเสียงดังเพื่อขอเป็นผู้ช่วยในการแจกอุปกรณ์ให้กับเพื่อน การแย่งกันตอบคำถามโดยไม่ยกมือขออนุญาต และการขออนุญาตไปห้องน้ำหลายครั้ง เป็นต้น ซึ่งการที่นักเรียนแสดงพฤติกรรม

เหล่านี้่ออกมา อาจจะเป็นเพราะว่าการอยู่ร่วมกันในห้องเรียนเป็นการอยู่ร่วมกันของคนจำนวนมาก ซึ่งแต่ละคนก็จะมี ความแตกต่างระหว่างบุคคล และการอยู่ร่วมกันนี้ก็ส่งผลให้นักเรียนแต่ละคนมี พฤติกรรมและการแสดงออกที่แตกต่างกันไป ในเวลาที่นักเรียนอยู่คนเดียว สาเหตุที่ทำให้นักเรียน แต่ละคนแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมานั้นอาจเป็นเพราะต้องการเรียกร้องความสนใจหรือต้องการ เป็นจุดเด่นในกลุ่ม จึงได้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา และหากว่าพฤติกรรมที่นักเรียนเหล่านั้นได้ แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ อาจจะก่อให้เกิดปัญหาในห้องเรียน คือ การรบกวน การเรียนการสอนในห้องเรียน ทำให้การสอนต้องหยุดชะงัก และเกิดความไม่ระเบียบวินัยขึ้นใน ห้องเรียน ในห้องเรียนนักเรียนแต่ละคนจะมีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกัน มีการแสดงออกของ พฤติกรรมที่ไม่เหมือนกัน และการแสดงพฤติกรรมบางอย่างของนักเรียนแต่ละคนก็ส่งผลให้ นักเรียนคนอื่นๆ มีการเลียนแบบหรือเอาอย่างพฤติกรรมนั้นๆ เพราะเมื่อนักเรียนคนหนึ่งคนใดเห็น เพื่อนนักเรียนคนหนึ่งแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกมาแล้วได้รับการยอมรับหรือได้รับการ ตอบสนองก็อาจจะเลียนแบบในพฤติกรรมเหล่านั้น เช่น ในกรณีที่นักเรียนรีบวิ่งไปปรับแบบ ฝึกหัด และรีบวิ่งกลับที่นั่งของตนเอง การตะ โทณถามครูทันทีที่ต้องการความช่วยเหลือ ก็จะมีการ เลียนแบบพฤติกรรมกัน เพราะคิดว่าเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ หรือทำแล้วเกิดความสนุกสนาน เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนๆหรือบางคนทำเพื่อเป็นการเรียกร้องความสนใจทั้งจากตัวครูและจาก เพื่อนนักเรียนด้วยกัน Real and Wattenberg (Charles, 2543 : 5) เชื่อว่า บทบาทและพฤติกรรมของ นักเรียนในห้องเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกมา และได้เน้นว่า พฤติกรรมของเด็กในกลุ่มจะ ต่างจากพฤติกรรมที่เด็กอยู่คนเดียว ด้วยเหตุผลว่า พฤติกรรมของห้องเรียนมีผลกระทบจาก พฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน จึงเห็นได้ว่าบทบาทและพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียนส่งผล ต่อพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน นอกจากนี้ Real and Wattenberg (charles,2543 6-7) ได้ศึกษาแล้วพบว่า พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบางอย่างรวมถึงความไม่มีระเบียบ วินัยในห้องเรียน จะแพร่กระจายจากนักเรียนคนหนึ่งไปสู่คนอื่นๆ ได้อย่างรวดเร็ว นั่นก็คือ พฤติกรรมการเลียนแบบ ซึ่งจะเห็นได้บ่อยๆ และเด็กบางคนที่มีนิสัยโน้มเอียงไปในทางนั้นก็จะ เป็นโอกาสที่จะแสดงพฤติกรรมดังกล่าวนั้นด้วย และยังให้ข้อคิดว่า “กลุ่มจะเป็นผู้กำหนดเงื่อนไข ให้แต่ละคนปฏิบัติตามในฐานะเป็นสมาชิกกลุ่ม ในขณะที่เดียวกันพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนก็ จะมีผลกระทบต่อกลุ่ม” นอกจากนี้ Dreikurs and Cassel (กุญชรี้ คำชาย, 2540 :239 อ้างถึงใน ลัดดา บุญทรง, 2548 : 96) เชื่อว่า การที่นักเรียนไม่มีระเบียบวินัยหรือมีพฤติกรรมละเมิดวินัย มา จากการที่เด็กรู้สึกตัวตนเองด้อย และพยายามแสวงหาสถานภาพของตนเอง แต่ด้วยการวิธีการที่ ผิดๆ ดังนั้นพฤติกรรมที่แสดงออกจึงเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาทั้งตนเองและผู้อื่น Dreikurs and Cassel (กุญชรี้ คำชาย, 2540 :242-243 อ้างถึงใน ลัดดา บุญทรง, 2548 : 96) เสนอว่า ความ

ต้องการที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมละเมิดวินัย ในห้องเรียนที่พบมากในห้องเรียน ได้แก่ การ
แสวงหาการยอมรับ การแสวงหาอำนาจ การแก้แค้น และการยอมจำนน

จากผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ทั้งครูและผู้ปกครองให้ความสำคัญในเรื่องของระเบียบวินัยพอสมควร ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครูและผู้ปกครองเห็นว่าระเบียบวินัยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ
และมีความจำเป็นกับคนทุกคนในสังคม ซึ่งเป็นที่อยู่ร่วมกันของคนจำนวนมาก การปลูกฝังระเบียบวินัยจึงมีความริเริ่มตั้งแต่สถาบันครอบครัว โรงเรียน ซึ่งครอบครัวและโรงเรียนเป็นสถาบันในลำดับแรกๆ ที่จะปลูกฝังความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับเด็ก ดังจะเห็นได้จากการที่
กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการกำหนดจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ประการหนึ่งว่า “เห็นคุณค่า
ของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรม และ
ค่านิยมอันพึงประสงค์” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 : 4) และจากการเอาใจใส่ของทั้งครูและ
ผู้ปกครองดังกล่าว จึงอาจมีส่วนสำคัญที่ส่งผลให้ระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของ
นักเรียนเป็นที่น่าพอใจ ซึ่งในการปลูกฝังพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนนั้นไม่สามารถ
ที่จะเกิดขึ้นได้ภายในวันเดียวจะต้องได้รับการสั่งสอนอบรมกันมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน
พอสมควรและทั้งครูและผู้ปกครองต้องปลูกฝังวินัยให้เกิดขึ้นกับเด็กอย่างต่อเนื่อง ดังที่ Ginott
(Charles, 2543 : 47) โดยสรุปว่า การสร้างระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียนจะไม่เกิดผลในวันเดียว
ระเบียบวินัยที่แท้จริงจะต้องอาศัยเวลาในการสะสมต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ เป็นขั้นตอนสั้น ๆ ซึ่งจะ
ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงภายในส่วนลึกของหัวใจของนักเรียน

แต่สิ่งที่ควรต้องพิจารณาจากผลการวิจัยข้างต้นด้วย คือ ส่วนของพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาที่ครูควรต้องตระหนักและให้ความสำคัญให้มากขึ้นด้วย
ดังรายละเอียดในประเด็นต่างๆ ที่ได้นำเสนอมาแล้วข้างต้น ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องให้
ความสนใจและตระหนักในการที่จะแก้ปัญหาพฤติกรรมเหล่านี้ให้มากขึ้น เช่น โดยการที่ครูได้
กวาดขันให้นักเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบต่างๆ ของห้องเรียนอย่างเคร่งครัด รวมทั้งการที่ครูให้
นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดข้อตกลงของห้องเรียน การจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้มีความ
น่าเรียนรู้ รวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน ตลอดทั้งการที่ครูได้ฝึกให้
นักเรียนประพฤติปฏิบัติตามกฎระเบียบของห้องเรียนและโรงเรียนจนเกิดเป็นนิสัย ซึ่งทำให้
นักเรียนสามารถที่จะควบคุมความประพฤติของตนเองได้ แต่ทั้งนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง
อาศัยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องในระยะเวลาที่ยาวนาน โดยอาศัยวิธีการจัดการเรียนการสอน หรือการ
จัดกระบวนการต่างๆ เข้ามาปรับใช้ให้มีความเหมาะสมกับปัจจัยที่แวดล้อมหรือเกี่ยวข้องกันอยู่
อย่างสมดุล โดยอาศัยความร่วมมือจากที่ฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา อาทิ พ่อแม่ผู้ปกครอง

ครูอาจารย์ผู้บริหารสถานศึกษา รวมไปถึงคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งต้องมีบทบาทและหน้าที่ที่จะต้องร่วมมือกันฝึกฝนนักเรียนด้วยความเอาใจใส่ ด้วยความรัก และด้วยความปรารถนาดีตลอดเวลา จึงจะทำให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัย

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ประถมศึกษา

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัย พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ว่า การอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา นั่นคือ ถ้านักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอยู่ในระดับสูง ระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก็จะสูงตามไปด้วย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิวาห์วัน มูลสถาน (2523 : 66) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความมีวินัยในตนเองพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเอง เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ เชิดภักดิ์ ศิริสุข (2543 : 72) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมประชาธิปไตยกับการอบรมเลี้ยงดูและกิจกรรมเพื่อพัฒนาประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัด สุราษฎร์ธานี พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมประชาธิปไตย และพัชรี ประยูรชาญ (2546 : บทคัดย่อ) ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเลี้ยงดูกับพฤติกรรมวินัยในตนเองของนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ภาคฤดูร้อนปีการศึกษา 2545 พบว่า การเลี้ยงดูแบบให้ความรักมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมวินัยในตนเองของนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2545 นอกจากนี้ ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ บัณฑิต ศักดิ์อุดม (2523 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเกี่ยวกับวินัยในตนเอง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่นๆ และยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สายันต์ คงสัตย์ (2535 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาการเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมนิสัยของเด็กวัยก่อนประถมศึกษาจากครอบครัวที่มีการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน พบว่า เด็กวัยก่อนประถมศึกษาในโรงเรียนอนุบาลร้อยเอ็ดที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีพฤติกรรมด้านสังคมนิสัยด้านความรับผิดชอบและมีวินัยในตนเอง ด้านความเชื่อมั่นในตนเองและด้านการรับรู้ความรู้สึก

ของตนเองและผู้อื่นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย พ่อแม่หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อเด็กด้วยการให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล ขอมรับนับถือความสามารถ และความคิดเห็นของเด็ก ให้ความร่วมมือตามโอกาสอันเหมาะสม เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มุ่งอนาคต มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และถ้าผู้ปกครองปฏิบัติต่อเด็กอย่างมีเหตุผล เด็กก็จะมีพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองตามที่สังคมยอมรับ สอดคล้องกับคำกล่าวของ วราภรณ์ รักรวิชัย (2528, อ้างถึงใน สรียา เหลาธรรม, 2546 : 48) ที่กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะส่งผลให้เด็กมีเหตุผล มีความรับผิดชอบ มีความมั่นคงทางอารมณ์ เคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น มองโลกในแง่ดี ปรับตัวและแสดงออกอย่างมั่นใจ ช่วยเหลือตัวเองและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี และการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสมก็จะทำให้บุตรหลานเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีระเบียบวินัยในตนเอง และทำให้เขาประสบความสำเร็จในชีวิตการเรียน การทำงานในอนาคตได้ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539, อ้างถึงใน สรียา เหลาธรรม, 2546 : 48) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูจัดได้ว่าเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งในการอบรมเลี้ยงดูสามารถทำได้ โดยการให้คำแนะนำสั่งสอน การให้รู้จักกฎระเบียบอย่างชัดเจน รวมถึงการกระทำให้เห็นเป็นแบบอย่าง เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบ การอบรมเลี้ยงดูเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องตลอดชีวิตของเด็กและการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาและผู้ปกครอง จะมีผลบางประการต่อพฤติกรรมของเด็กในปัจจุบันและศักยภาพของการกระทำในอนาคต ดังนั้นพฤติกรรมที่แสดงออกของเด็ก จึงเป็นผลสืบเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัย พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ถ้านักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมากขึ้นเท่าไรระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก็จะยิ่งลดลง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของเชดวิก คิริสุข (2543 : 74) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมประชาธิปไตยกับการอบรมเลี้ยงดูและกิจกรรมเพื่อพัฒนาประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมประชาธิปไตย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิวาหวัน มูลสถาน (2523 : 67) ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเอง ซึ่งสนับสนุนคำกล่าวของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2529 : 176-177, อ้างถึงใน เชดวิก คิริสุข, 2543 : 74) ที่กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน

เด็กจะเติบโตเป็นบุคคลที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ เพราะขาดโอกาสฝึกฝนใช้วิจารณญาณและการตัดสินใจเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยตนเองหรือแก้ปัญหาได้เพียงผิวเผิน ทั้งยังไม่มีความรับผิดชอบเพราะพ่อแม่ไม่ให้ออกสาในการมีประสบการณ์การเรียนรู้มาก่อน เด็กที่ถูกบังคับมากจะกลายเป็นคนที่เชื่อฟังและยอมแพ้ต่อสิ่งต่าง ๆ ได้ง่าย สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2519 : 170-180) กล่าวว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองเข้มงวดกวดขันเคร่งครัด เข้าระเบียบมากเกินไป ทำให้เด็กเกิดความกลัวและเก็บกดความรู้สึกที่ไม่พึงพอใจไว้ ทั้งไม่กล้าแสดงความรู้สึกที่ขัดแย้งกับ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองและได้เก็บกดความรู้สึกเหล่านั้นมาแสดงกับเด็กคนอื่นหรือบุคคลใกล้เคียง

3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัย พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมากเท่าไรระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก็จะยิ่งลดลง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิวาห์วัน มูลสถาน (2523 : 68) ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางลบกับวินัยในตนเอง และวราภรณ์ สาวิลิทธิ (2547 : 54) ที่ศึกษาเกี่ยวกับ การอบรมเลี้ยงดูที่มีความสัมพันธ์กับความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในอำเภอศรีบือ จังหวัดมหาสารคาม พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางลบกับความรับผิดชอบต่อครอบครัวของนักเรียน และยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Bronfenbrenner (วิวาห์วัน มูลสถาน, 2517 : 68) ที่พบว่า การที่พ่อแม่เลี้ยงดูเด็กโดยปล่อยปละละเลยจนเกินไป ไม่เอาใจใส่ ไม่แนะนำช่วยเหลือจะทำให้เด็กเป็นคนไม่รู้จักควบคุมตนเอง ไม่รู้จักประมาณในสิ่งต่าง ๆ และผลการศึกษาของสันนิษฐานข้อคิดของ Leonard (1952 : 26 อ้างถึงใน วิวาห์วัน มูลสถาน, 2517 : 68) ตอนหนึ่งที่ว่า การที่พ่อแม่ไม่สร้างบรรยากาศของความรักจะเป็นการสร้างปัญหาให้แก่เด็ก และเป็นการยับยั้งพัฒนาการในการบังคับตนเองของเด็ก ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ พัชรี ประยูรชาญ (2546 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเลี้ยงดูกับพฤติกรรมวินัยในตนเองของนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2545 พบว่า การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมวินัยในตนเองของนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2545

โดยสรุปจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าวิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา และผู้ปกครองแต่ละแบบจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางที่ต่างต่างกัน จึงส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมที่ต่างต่างกันดังนี้

วารสารณ์ รักวิจัย (2529 : 8) ให้ความเห็นว่า ครอบครัวมีความสำคัญต่อการพัฒนาการของเด็ก เป็นสถาบันที่สร้างลักษณะนิสัยหรือบุคลิกภาพของเด็กและเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลครอบคลุมชีวิตเด็กมากกว่าอิทธิพลใด ๆ เพราะเป็นแหล่งเริ่มต้นในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ซึ่งแต่ละครอบครัวจะมีวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันออกไป ด้วยเหตุนี้ความแตกต่างของเด็กจึงเป็นผลมาจากการได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันในวัยเด็กอันจะส่งผลต่อลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพติดตัวเด็กไปตลอดชีวิต และอาจเป็นเพราะครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานในการอบรมเลี้ยงดูเด็กเพื่อให้มีพัฒนาการทั้งทางร่างกาย สติปัญญา จิตใจ สังคม บุคลิกภาพ และพฤติกรรมต่าง ๆ โดยการที่ครอบครัวจะเป็นสถาบันที่ช่วยเหลือหลอมให้เด็กมีลักษณะและพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมตั้งแต่ยังเล็กจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ดังที่ ดวงเดือน พันธมนาวิน (2529 : 13-16) กล่าวว่า เด็กในวัยนี้เป็นวัยที่พัฒนาพฤติกรรมค่อนข้างยาก เด็กจะพัฒนาพฤติกรรมของตนเองโดยใช้สติปัญญาหาเหตุผล และนำไปสู่การแสวงหาค่านิยมของตนเอง เพื่อนำไปสู่การดำเนินชีวิตเมื่อเป็นผู้ใหญ่ และสิ่งที่สำคัญเด็กในวัยนี้จะเลียนแบบและสังเกตบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด ดังนั้นพ่อแม่หรือผู้ปกครองเด็กนอกจากจะใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูและปลูกฝังค่านิยมที่ดีให้กับเด็กแล้ว พ่อแม่หรือผู้ปกครองรวมทั้งผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กควรเป็นตัวอย่างที่ดีด้วย และยังคงสอดคล้องกับคำกล่าวของ สุชา จันทน์เอม (2522 : 16, อ้างถึงใน สุพันธ์ พรหมดี, 2540 : 106) กล่าวว่า ครอบครัวที่มีความสุขทุกคนมีความรัก ความสามัคคีและพยายามอบรมบ่มนิสัยในทางที่ดีงามให้แก่บุตรและทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแก่บุตร เกิดความรักพ่อแม่ มีความอบอุ่นและมีความสุขร่วมกัน รวมทั้งรับแต่สิ่งที่ดีงามเข้ามาในชีวิตทำให้เกิดความเจริญเติบโตด้วยดี และอังสนา เปศะนันท์ (2539 :42 ,อ้างถึงใน สุพันธ์ พรหมดี, 2540 :106) กล่าวว่า การ อบรมเลี้ยงดูของครอบครัวเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ตั้งแต่แรกเกิดซึ่งคนที่ใกล้ชิดมากที่สุด คือ บิดามารดา การอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสมแล้วเด็กสามารถปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้อย่างเป็นสุขและเกิดปัญหาต่างๆ น้อย ดังที่ สมศรี สุกมลนันท์ (2532:137,อ้างถึงใน เชิดภัก ศิริสุข,2543:74) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูลูกเป็นหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันทั้งพ่อและแม่ มิใช่ให้แต่เพียงความสุขทางกาย อันได้แก่ปัจจัย 4 เท่านั้น แต่สิ่งสำคัญนอกเหนือจากนั้น คือ การให้ความรัก ความอบอุ่น การดูแลเอาใจใส่ ซึ่งเป็นความสุขทางใจและเป็นสิ่งที่เด็กต้องการมาก และกรมวิชาการ (2541 : 65) ยังได้กล่าวไว้ว่า การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างและหล่อหลอมจริยธรรมให้เกิดขึ้นทั้งด้านความคิด ความรู้สึกและการกระทำในกระบวนการสังคมประกิด ชำเลียง วุฒิจันทร์ (2524 : 76-77) กล่าวว่า บ้านหรือสถาบันครอบครัวเป็นแหล่งแรกที่ทำหน้าที่ปลูกฝังและหล่อหลอมตลอดจนถ่ายทอดลักษณะอันทรงคุณธรรมและจริยธรรมแก่สมาชิกในครอบครัว

3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดกระบวนการกลุ่มกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัย พบว่า การจัดกระบวนการกลุ่ม มีความสัมพันธ์

ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า การจัดการกระบวนการกลุ่มมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ การะเกด ดวงดาว (2546 : 61) ที่ศึกษาเกี่ยวกับ การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อเสริมสร้างความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านดอนมูล (สุวรรณสารราษฎร์บำรุง) จังหวัดแพร่ พบว่า ภายหลังจากใช้กิจกรรมกลุ่มในการเสริมสร้างความมีระเบียบวินัยนักเรียนมีค่าเฉลี่ยความมีระเบียบวินัยในทุกด้านเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เขียวพา เศษะคุปต์ (2527 : 128) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการใช้กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ในการสอน โดยพบว่า การเรียนการสอนด้วยกระบวนการกลุ่มช่วยให้นักเรียนได้รับการฝึกทักษะด้านสังคม ได้แก่ การอยู่ร่วมกัน การแบ่งปัน การมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน การเคารพในสิทธิของผู้อื่น การเข้าในสภาพทางสังคม ทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ ได้แก่การเข้าใจตนเองและเข้าใจผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของทิสนา แคมมณี (2522 : 6) ที่กล่าวว่า กระบวนการกลุ่มจะช่วยส่งเสริมผู้เรียนในการฝึกทักษะการทำงานร่วมกัน เช่น ความร่วมมือในการทำงาน ความเป็นผู้นำผู้ตาม การเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม รวมทั้งทักษะในการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเป็นอย่างมาก

3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัย พบว่า การจัดการเกี่ยวกับการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า การจัดการเกี่ยวกับการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษานั้นคือ หากครูสามารถจัดการเกี่ยวกับการสอน โดยครูสามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ไม่มีการก่อกวน หรือถูกรบกวนขณะทำการสอน ซึ่งการที่ครูจะสามารถดำเนินกิจกรรมการสอนให้ผ่านไปได้อย่างดีนั้น ครูต้องมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการชั้นเรียนที่ดี และสามารถนำความรู้เหล่านั้นมาใช้ได้ดี เช่น ครูจะต้องรู้ตลอดเวลาว่ามีอะไรเกิดขึ้นในห้องเรียนบ้าง และครูจะต้องรู้ความเคลื่อนไหวทุกอย่างในห้องเรียน ต้องมีความสามารถในการจัดกิจกรรมให้มีความสอดคล้องและมีความต่อเนื่อง ทั้งนี้ครูควรจะต้องมีการเตรียมการสอนมาก่อนล่วงหน้าและต้องมีการเตรียมสื่อและอุปกรณ์ที่จะใช้ในการจัดกิจกรรมการสอนให้ครบก่อนสอน เพราะหากว่าครูไม่มีการเตรียมพร้อมก่อนที่จะสอน เมื่อครูต้องใช้เวลาในการหาอุปกรณ์ใดอุปกรณ์หนึ่งก็จะทำให้การสอนไม่ต่อเนื่องและในช่วงนี้เองที่จะทำให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกมาก่อการกวนการสอน และหากว่าครูไม่มีการเตรียมความพร้อมมาก่อน ก็จะทำให้ครูขาด

ความมั่นใจในการสอน ทำให้การสอนไม่มีอุปสรรคหรือไม่เกิดการสะดุด หรือถูกรบกวนจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวครูและนักเรียน ก็จะทำให้พฤติกรรมของนักเรียนเป็นไปโดยปกติ ไม่ก่อความรำคาญหรือเกิดการรบกวนการสอนของครู ทำให้ครูสามารถที่จะดำเนินกิจกรรมผ่านไปได้ด้วยดี ส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ที่ดีทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ไม่มีอุปสรรคระหว่างการจัดกิจกรรมการสอนย่อมจะทำให้ นักเรียนมีพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยที่ดี แต่หากว่าครูไม่สามารถที่จะจัดการเกี่ยวกับการสอน ให้การสอนสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่น มีการสะดุดระหว่างการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ก็ย่อมจะทำให้ นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะเมื่อมีการชะงักของกิจกรรมการเรียนการสอนก็จะทำให้ความสนใจของนักเรียนถูกเบี่ยงเบนไปจากที่ควรจะเป็น จึง ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ขึ้นได้ และผู้เรียนก็ไม่สามารถที่จะบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้ ดังที่ สจัด อุทรานันท์ (2525 : คำนำ) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพจะ ช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ได้

3.6 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ประถมศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาอยู่ในระดับที่สูงที่สุด และ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการ เกี่ยวกับการสอนก็มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนอยู่ในระดับที่สูง กว่าความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การจัดการกระบวนการกลุ่ม การ จัดการเกี่ยวกับการสอนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

ถึงแม้ว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จะสามารถอธิบายความแปรปรวน ร่วมกันได้สูงกว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการ อบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันก็ยังสามารถอธิบายความแปรปรวนร่วมกันได้สูงกว่าการ อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แต่ทั้งนี้ความสัมพันธ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้นนั้นเป็นไปในทิศทางลบ กล่าวคือ ถ้านักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมากขึ้นเท่าใด พฤติกรรมความ มี ระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก็จะยิ่งมีน้อยลงเท่านั้น และเช่นเดียวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบ

เข้มงวดกวดขัน กล่าวคือถ้านักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันเพิ่มมากขึ้นเท่าใด พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก็จะลดน้อยไป แต่ในทางตรงกันข้าม หากว่า นักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยยิ่งน้อยเท่าไร พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนก็จะยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น และที่เช่นเดียวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน คือถ้า นักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันยิ่งน้อยลงนักเรียนก็จะมีพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์แก่พ่อแม่ผู้ปกครอง ครูและบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาทุกฝ่าย ได้เกิดความคิดถึงรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสม การจัดการกระบวนการกลุ่ม และการจัดการเกี่ยวกับการสอนที่จะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนให้เป็นที่น่าพอใจ โดยไม่ก่อความรำคาญ หรือรบกวนกระบวนการเรียนการสอนในห้องเรียน ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จทางการเรียน และสามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ทั้งนี้ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุก ๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยเริ่มตั้งแต่การให้การอบรมเลี้ยงดูบุตรที่ถูกต้อง การสั่งสอนของครูอาจารย์และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาทุกฝ่ายทั้ง ผู้บริหารสถานศึกษา กรรมการสถานศึกษา โดยต้องมีการส่งเสริมและสนับสนุนอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ดังนี้

1.1 พ่อแม่ผู้ปกครองควรจะให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบประชาธิปไตย โดยในการอบรมเลี้ยงดูนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองควรปฏิบัติให้จริงจัง และต่อเนื่องสม่ำเสมอ ให้ความรัก และเอาใจใส่ดูแลอย่างเหมาะสม ไม่ควรตามใจมากเกินไป ทั้งนี้เพราะการอบรมแบบประชาธิปไตยจะทำให้เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยโตขึ้นเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยทั้งระเบียบวินัยในตนเองและระเบียบวินัยในการดำรงชีวิตในสังคม ทำให้สามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.2 ครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถและความต้องการของเด็ก ครูควรมีการวางแผนการสอนและเตรียมการสอนให้พร้อมก่อนที่จะทำการสอนเพื่อป้องกันการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน และควรจัดกิจกรรมให้มีความกระชับและต่อเนื่องเป็นลำดับขั้นตอน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้น
2. ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอื่น ๆ ที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน